

CORTESIA D'ISAKI LACUESTA

>> Isaki Lacuesta
en el rodatge de
Cravan vs. Cravan (2002).

L'escola de Girona

Els trets comuns d'uns cineastes diferents

Parlar d'una escola de Girona, a imatge i semblança de l'Escola de Barcelona que formaven els anys 60 Pere Portabella, Joaquim Jordà o Jacinto Esteva, entre molts altres, és més un titular de premsa o una generalització vàcua que no pas la constatació d'un fet. Entre els cineastes de les nostres comarques que ara es troben en un moment de certa gràcia creativa hi ha més diferències que similituds, però potser sí que podem parlar de determinades semblances generals que fan que alguns cronistes parlin d'un punt comú de trobada.

JORDI DORCA > TEXT

La primera idea comuna podria ser que tots ells són el que en l'argot es denominen *franciradors*, cineastes al marge de la indústria, que realitzen treballs ideats des de casa seva, amb guions propis, gestionant-ne completament o en part la producció, buscant moltes vegades el finançament, treballant en condicions de producció molt baixes en comparació amb els estàndards industrials i vivint als marges de les exigències de la indústria. Aquesta situació presenta força més desavantatges que avantatges, però també és cert que permet als cineastes treballar amb més llibertat creativa que aquells que estan més subjectes a les peculiaritats de la indústria i el mercat. Prescindint d'aquest avantatge (no gens menyspreable), hem de remarcar que és molt meritori que sorgeixin treballs tan interessants en unes condicions de treball que, per dir-ho eufemísticament, no són les idònies.

La segona idea comuna seria que molts d'ells (no tots) es mouen en la radicalitat (estètica i narrativa) i busquen trencar amb les idees clàssiques de la narració cinematogràfica. Lacuesta, Serra, Galter i Vilà en són

exemples clars, com veurem més endavant. Farnarier i Pérez han aprofundit en aquesta idea des del documental, com també Pérez i Solés i molts altres en alguns dels seus treballs, sobretot en format de curtmetratge.

La tercera premissa és més atzarosa i de caràcter geogràfic: tots ells han nascut, han viscut o viuen a les nostres comarques. Ja sé que el fet de ser gironí no és un mèrit per si mateix, però, mentre que alguns ho descarten d'entrada per por a semblar provincians, uns altres (entre els quals orgullosament m'incloc) tenim la tendència a interessar-nos i mirar amb bons ulls allò que fan els qui viuen al nostre entorn més proper. En cas de dubte en una discussió, Josep Pla deia que donava la raó a aquell que vivia més a prop de Palafrugell; amb això no vull dir que haguem de perdre l'esperit crític amb els nostres conciutadans, però sí que estaria bé que entre tots féssim més allò que Joan Fuster aplicava als escriptors catalans i que jo voldria aplicar als cineastes gironins: «Puix és de Girona, vejам què diu».

Jordi Dorca és tècnic del Museu del Cinema i director del Festival Curt.doc.

Parlar d'una escola de Girona, a imatge i semblança de l'Escola de Barcelona, és més un titular de premsa que no pas la constatació d'un fet